

Fiften i Vandet, ſaa længe han kunde tage ſelv, hvad han havde Brug for, men der kunde være Udſigt til, naar han kom til at nøjes med virkelig givne Bevillinger af begge Rigsdagens Ting, at han muligviſ vilde komme til at finde det lidt knapt. Efter den lange Udvikling, ſom det ærede Medlem ſenere gav, maatte man endvidere ſaa det Indtryk, at jo knappere Krigsminiſteren kunde befinde ſig, deſto lyſere vilde det ærede Medlem ſe paa Forholdene. Det ſkulde alſaa være en Folge af denne Finansloof's Gennemførelſe, at Krigsminiſteren ſkulde komme i et mindre behageligt Velbefindende for Fremtiden, og det var jo alſaa en god Ting. Saa ſagde ganſke viſt det ærede Medlem, og det ſlog til den anden Side, at nu har Regeringen banet Vejen for den følgende, men det synes jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i. Derſom man kunde ſige, at nu havde Regeringen banet Vej for følgende Regeringer, alſaa anvist følgende Regeringer, hvorledes de ſkulde bære ſig ad, naar de ikke kunde komme ud af det med Rigsdagen, navnlig ikke med det andet Ting, ſaa maatte denne Konflikt, synes det mig, have endt med en Beſlutning, ſom ſagde, at nu være vi inde paa Vejen, det var den rigtige Vej, det er den Vej, ſom vi ſtulde holde aaben og i fornødent Fald ty tilbaae til i Fremtiden. Hvis det havde været en ſaadan Beſlutning, Rigsdagen vedtog i Morgen, ſaa havde det ærede Medlem Ret, men den Beſlutning, ſom ligger for til i Morgen, ſiger noget ganſke andet. Den ſtaar ſom en Mærkepæl, hvorpaa der er ſkrevet: Vi have været inde paa en Vej, hvor vi vel ſtulde vogte os for at komme tiere. (Modſigelſe.) Ja, ja, det er en Beſlutning, ſom vedtages af begge Rigsdagens Ting, og den indledes med den Bemærkning, at for at forebygge, at man ſkal komme ind i ſaadanne Tilſtænde i Fremtiden, beſlutter man de forſtellige Forholdsregler, alleſammen ſigtende til ſamme Ojemed. Man ſkal ikke kunne komme bort fra, at den Beſlutning, ſom Rigsdagen ſtaar i Begreb med at vedtage enſlydende i begge Ting, i Virkeligheden ſiger det: Vi have været inde paa proviſoriſke Tilſtænde, vi have vore forſtellige Meninger om Betydningen af, hvad der er ſtet, og dem kunne vi beholde, men en Ting ere vi blevne enige om, det er, at den Vej vilde vi nødig tiere, og efter at den proviſoriſke Konflikt ender med det Reſultat, synes jeg egentlig ikke, at man kan ſige at Konſeilspræſidenten gennem denne Konfliktſperiode har banet Vejen for ſine Efterfølgere.

Saa kom det ærede Medlem til at tale om, hvor mange Aar der formentlig vilde

gaa hen, inden vi kom i en lignende Konflikt. Han havde den Tro, at det ikke vilde ſte i de første 5 Aar, heller ikke i de første 10 Aar, men maatte om 15 Aar, ſaa kunde vi riſikere, at der igen kom en Krigsminiſter, der ſagde, at det gamle duede ikke, det var ikke en Pibe Tobak værd — det er et Standpunkt, ſom det ærede Medlem, efter hvad han forleden Dag forklarede, allerede indtager nu — og ſaa ſtulde man begynde forfra, og ſaa riſikerede man hele Historien om igen. Det er ikke værd at fordybe ſig i diſſe Fremtidsudſigter, men lad ſaa være, at vi levede i 15 Aar, før der kom ſaadanne Tanter op, og vi i den Tid ſik udrettet en hel Del nyttigt, ſom det ærede Medlem ſkildrede, mon vi ſaa ikke i Løbet af den Tid gennem et nyttigt og frugtbringende Arbejde paa Grundlovens Grund ſkulde være naaet dertil, at hvis der ſkulde komme ſaadanne Tanter op hos en Krigsminiſter om 15 Aar, vi ſaa kunde viſe det tilbage. Det var jo dog muligt, og den ſidſte Del af det ærede Medlem's Foredrag gif ogſaa for en ſtor Del i ſamme Retning. Han udtalte, da det kom til Stykket, det beſte Haab for dette, og det andet Ting, han talte ſmukke Ord om den Statsmandsviddom, ſom han forudsatte, man vilde lægge for Dagen dernede, og han tilſagde til ſidſt alle, ſelv Folk, der ſtaa paa det Standpunkt, jeg ſtaar, og ſom ikke ere meget vel anſete hos det ærede Medlem for Tiden, ſin beſte Støtte under det fremtidige Arbejde, naar vi ville arbejde i friſindet Retning lige ſom hidtil. Han lod Ordet „lige ſom hidtil“ eller noget lignende ſmutte ind; om det er det rigtige Ord huſter jeg ikke. Det ærede Medlem har alſaa alligevel noget tilovers for os og for begge Ting og venter, at det muligviſ kan blive godt alſammen.

Naar vi ſe paa Sagen paa den Maade og ſammenligne den Tilſtand, ſom vi alſaa ville komme ind i med den, ſom vi ere i, og ſammenligne den Myndighed og Indflydelse, ſom Rigsdagen vil ſaa, derſom vi ſaa ſaſt Grund under Fødderne, med den, Rigsdagen hidtil har haft, eller i hvert Fald med den, den i de ſidſte 9 Aar har haft, ſkulde vi ſaa ikke alligevel kunne være en Smule glade over Forandringer og ſe med en lille Smule Tillid ind i Fremtiden og dog prøve paa, hvad godt der kunde komme ud deraf? ſkulde det ſaa endelig viſe ſig, at man ikke kunde komme frem ad den Vej, men maatte tilbage til den proviſoriſke Tilſtand, Herre Gud, ſaa er det jo ikke værre end nu; ſaa ſidde vi jo i det, ſom vi ſidde i det nu, og i en Tilſtand, ſom de Herrer ſaa gerne vilde